Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11ον — Ἐν Ἀθήναις, 10 Ἀπριλίου 1904 — Ἔτος 26ον — Ἀριθ. 16

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Οἱ μικροὶ λοιπὸν θαλασσοπόροι μας συνήντησαν μόνον τὸν Κόρτην εἰς τὴν πρύμνην, ἐνῷ δύο ναῦται ἐφύλαττον σκοποὶ εἰς τὴν πρῶραν.

Ἀπηύθυναν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον τὴν μόνην ἐρώτησιν, τὴν ὁποίαν ἦτο φυσικὸν νὰ κάμουν :

— Καὶ ὁ καιρός ; . . .

— Παραπολὺ λαμπρός.

— Καὶ ὁ ἄνεμος ;

— Οὔτε ὅσος γιὰ νὰ σβύσῃ τὸ κερί !

Ὁ ἥλιος ἐπρόβαλε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ τὸν ὁρίζοντα, ἀνοικτὰ ἀπὸ τὸν πορθμὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἄχνης τῶν θερμῶν ἀτμῶν τῆς θαλάσσης. Οἱ ἀτμοὶ αὐτοὶ διελύθησαν σχεδὸν ἀμέσως, καὶ ἡ θάλασσα ἐλαμψεν ὑπὸ τὰς πρώτας πρωϊνὰς ἀκτῖνας.

Κατὰ τὰς ἑπτά, ὁ Χάρρης Μάρκελ, ἀνοίξας τὴν θύραν τοῦ θαλαμίσκου του, συνηντήθη μὲ τὸν κ. Πάττερσων, ὁ ὁποῖος ἐξήρχετο ἀπὸ τὸν ἰδικόν του. Ὁ ἕνας ἐκαλημέρισε φιλοφρονέστατα, διατυπώσας τὴν καλημέραν του μὲ εὐγενεστάτην φρασεολογίαν, ὁ ἄλλος ἀπήντησε μὲ ἁπλῆν κλίσιν τῆς κεφαλῆς.

Ὁ κ. Πάττερσων ἀνέβη εἰς τὸ κάσσαρο, ὅπου εὗρεν ὅλους τοὺς ὑποτακτικούς του.

— Λοιπόν, νεαροί μου δαφνηφόροι; ἀπήγγειλε μὲ στόμφον, θ' αὐλακώσωμεν σήμερον διὰ τῆς θυμοειδοῦς πρώρας μας τὰ ὑγρὰ κέλευθα τοῦ πόντου ;

— Πολὺ φοβοῦμαι ἀπ' ἐναντίας μήπως χάσωμεν καὶ αὐτὴν τὴν ἡμέραν, κύριε Πάττερσων! ἀπήντησεν ὁ Ρογῆρος Χινδαίλ.

Καὶ ἔδειξε τὴν θάλασσαν, τὴν ὁποίαν μόλις ἐτάλευεν ὀλίγον ἡ φουσκοθαλασσιὰ τοῦ πελάγους.

— Τότε, ὅταν ἔλθῃ τὸ βράδυ, ὥλετο ἡ ἡμέρα, θ' ἀνακράξω, ὡς ὁ αὐτοκράτωρ Τίτος. . .

— Βεβαιότατα, ἀπήντησεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιών· μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ Τίτος το ἐφώναξε διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ πράξῃ τὸ ἀγαθόν, ἐνῷ ἡμεῖς . . . διότι δὲν θὰ κατορθώσωμεν νὰ φύγωμεν !

Τὴν στιγμὴν αὐτήν, ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ ὁ Τζὼν Κάρπεντερ, συνομιλοῦντες εἰς τὴν πρῶραν, διεκόπησαν ἀπὸ τὸν Κόρτην, ὁ ὁποῖος ἐπλησίασε καὶ εἶπε μὲ σιγανὴν φωνήν :

— Τὸ νοῦ μας ! . . .

— Τί τρέχει ; ἠρώτησεν ὁ ναύκληρος.

— Κυττάξτε, ἀλλὰ χωρὶς νὰ φανῆτε ! ἀπήντησεν ὁ Κόρτης δεικνύων μὲ τὸ δάκτυλον ἓν σημεῖον τῆς ἀκτῆς, τῆς ὁποίας ἐδέσποζον ὑψηλοὶ καὶ ἀπόκρημνοι βράχοι.

Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ κρημνοῦ εἶχε εἴκοσι ἄνδρας. Ἐπήγαιναν κ' ἤρχοντο, ἐκύτταζαν προσεκτικὰ πότε πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐξοχῆς καὶ πότε πρὸς τὴν θάλασσαν.

— Εἶνε οἱ ἀστυφύλακες ! εἶπεν ὁ Κόρτης.

— Ναί . . . εἶπεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.

— Καὶ ξέρω τί ζητοῦν ! ἐπρόσθεσεν ὁ ναύκληρος.

— Ὅλοι οἱ ναῦται νὰ πᾶνε κάτω στὴν πλώρη, διέταξεν ὁ Χάρρης Μάρκελ, καὶ κανένας νὰ μὴ φανῇ.

Οἱ ναῦται ποὺ εἶχαν μαζευθῆ ἐμπρὸς στὸ καμπούνι, κατέβησαν ἀμέσως εἰς τὸ ὑπόστρωμα.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ οἱ δύο ἄλλοι ἔμειναν ἐπάνω στὸ κατάστρωμα, ἐπῆγαν ὅμως κοντὰ εἰς τὸ ἀριστερὸν αἰωροθέσιον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ παρακολουθοῦν τὰς κινήσεις τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων χωρὶς νὰ φαίνωνται.

Ἦτο πραγματικῶς μία ἑνωμοτία ἀστυφυλάκων οἱ ὁποῖοι εἶ-

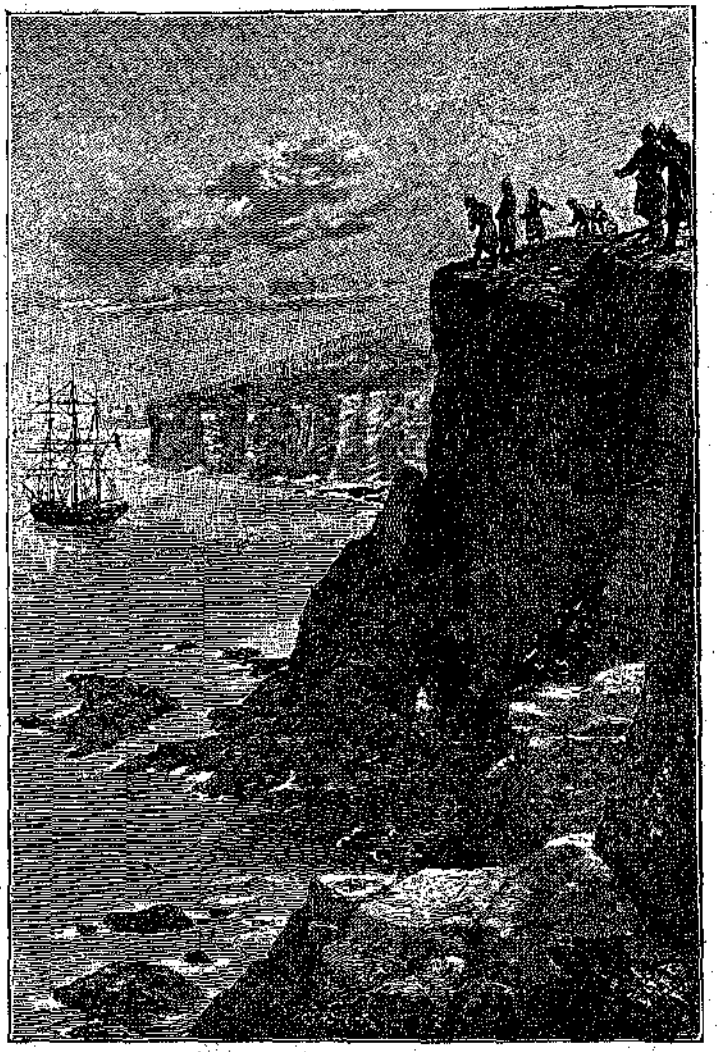

« Ἐκύτταζαν τὸν «Γιρτὸν» μ' ἐξαιρετικὴν προσοχήν. » (Σελ. 122, στ. α'.)

χαν ἐξέλθῃ πρὸς ἀνίχνευσιν τῶν φυγάδων. Ἀφοῦ ἔκαμαν ἄδικα ἐρεύνας εἰς τὸν λιμένα καὶ τὴν πόλιν, ἤρχισαν νὰ τους ζητοῦν εἰς τὴν παραλίαν, ἐφάνησαν δὲ πῶς ἐκύτταζαν τὸν «Γοργὸν» μὲ ἐξαιρετικὴν προσοχήν.

Ἦτο ὅμως ἐντελῶς ἀπίθανον, ὅτι τοὺς ἐπέρασε κἂν ἡ ἰδέα στὸν νοῦ των, ὅτι ἡ συμμορία τοῦ Χάρρη Μάρκελ εἶχε καταφύγῃ μέσα εἰς τὸ τριήστιον. Ἄλλως τε τόσα πλοῖα ἦσαν συνηθροισμένα ἐμπρὸς εἰς τὸν ὅρμον Ρόμπερτς, ὥστε δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τα ἐπισκεφθοῦν ὅλα οἱ ἀστυφύλακες. Καὶ ὅμως, ἂν ἐπρόκειτο νὰ τα ἐπισκεφθοῦν, θὰ ἐπεσκέπτοντο μόνον ὅσα εἶχαν ἐκπλεύσῃ τὴν νύκτα ἀπὸ τὸν κόλπον τῆς Κόρκ, καὶ ἐγνώριζαν πολὺ καλὰ ὅτι καὶ ὁ «Γοργὸς» ἦτο ἓν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ πλοῖα.

Τί ἐσκόπευαν λοιπὸν νὰ κάμουν; Θὰ κατέβαιναν στὴν ἀμμουδιά, θὰ ἔπιαναν καμμιὰ ψαρίβαρκα νὰ ἔλθουν μέσα;

Μὲ εὐνόητον ἀγωνίαν ἐπερίμεναν ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ οἱ σύντροφοί του νὰ ἰδοῦν τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἀφ' ἑτέρου, καὶ τῶν ἐπιβατῶν τὴν προσοχὴν εἶχεν ἑλκύσῃ ἡ παρουσία τῆς ἑνωμοτίας τῶν ἀστυφυλάκων, τοὺς ὁποίους ἀνεγνώριζαν ἀπὸ τὰς στολάς των. Βεβαίως, δὲν ἐβγῆκαν οἱ ἀστυφύλακες ἁπλῶς διὰ νὰ πάρουν τὸν ἀέρα των εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ κρημνοῦ. Κάτι ἐγύρευαν, κάτι κατεσκόπευαν. Ἴσως κανὲν λαθρεμπόριον, καμμίαν ὄποπτον ἀποβίβασιν, τὴν ὁποίαν ἤθελαν νὰ ἐμποδίσουν.

— Ναί... εἶνε ἀστυφύλακες, διεκήρυξεν ὁ Ἄξελ Βίκμπορν.

— Καὶ μάλιστα ὡπλισμένοι μὲ ρεβόλβερ, ἐπεβεβαίωσεν ὁ Οὐμβέρτος Πέρκινς, ἀφοῦ τους ἐκύτταξε μὲ τὰ ναυτικά του ὄπτρα.

Ἡ ἀπόστασις, ἡ ὁποία ἐχώριζε τὸ πλοῖον ἀπὸ τὸν κρημνόν, δὲν ἦτο περισσότερα ἀπὸ διακοσίας ὑάρδας. Ἑπομένως, ἂν ἀπὸ τι πλοῖον ἔβλεπαν λαμπρὰ ὅ,τι ἐγίνετο εἰς τὴν ξηράν, ἀπὸ τὴν ξηρὰν ἔβλεπαν λαμπρὰ ἐπίσης ὅ,τι ἐγίνετο εἰς τὸ πλοῖον.

Αὐτὴ δὲ ἀκριβῶς ἡ περίστασις ἔκαμνε τόσον εὐλόγως τὸν Χάρρην Μαρκελ νὰ τρίμῃ. Μὲ τὸ τηλεσκόπιον ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀστυφυλάκων εὔκολα θὰ τους ἀνεγνώριζε, — καὶ γνωρίζομεν τί θὰ ἐγίνετο ἔπειτα. Ὁ «Γοργὸς» δὲν ἠμπορεῦσε νὰ κινήσῃ ἀπὸ τὴν θέσιν του· ἐκτὸς τούτου, ἡ πλημμυρὶς θὰ τὸν ἔπερσυρε μᾶλλον πρὸς τὴν ξηράν. Νὰ φύγουν μὲ καμμιὰ βαρκα; — ὅπου καὶ ἂν ἔβγαιναν, γρήγορα θὰ τους ἔπιαναν. Δι' αὐτὸ δὲν ἐτολμοῦσαν νὰ φανοῦν οἱ κακοῦργοι, καὶ ἔμειναν κρυμμένοι ἄλλοι κοντὰ στὰ αἰωροθέματα, προσέχοντες συγχρόνως μήπως ἀφυπνίσουν τὰς ὑποψίας τῶν νεαρῶν ἐπιβατῶν.

Ἀληθινά, — πῶς νὰ ὑποψιασθοῦν οἱ μικροὶ θαλασσοπόροι, ὅτι εἶχαν πέσῃ μέσα στὰ χέρια τῶν κακούργων, οἱ ὁποῖοι εἶχαν δραπετεύσῃ ἀπὸ τὴν φυλακὴν τῆς Κουΐνστάουν; . . .

Δι' αὐτὸ ὁ Τωνῆς Ρενῶ, ἀστειζόμενος, εἶπεν ὅτι δὲν ἔκαμναν ἐρεύνας οἱ ἀστυφύλακες.

— Τοὺς ἔστειλαν τοὺς καϊμένους νὰ ἰδοῦν ἂν ἐσάλπαρε ὁ «Γοργὸς» διὰ νὰ τηλεγραφήσουν τὴν ἀναχώρησίν του εἰς τὰς οἰκογενείας μας...

— Κορσίβεύεις;... τῷ ἀπήντησεν ὁ Τζὼν Χόβαρτ, ὁ ὁποῖος εἶχε πάρῃ στὰ σοβαρὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Τωνῆ.

— Ὄχι, Τζών, ὄχι σου λέω! Πᾶμε νὰ ἐρωτήσωμε τὸν πλοίαρχον Πάξτων.

Κατέβησαν τότε ὅλοι ἀπὸ τὸ κάσσαρο κ' ἐπῆγαν εἰς τὴν πρῶραν.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ, ὁ Τζὼν Κάρπεντερ καὶ ὁ Κόρτης μὲ ἀρκετὴν ἀνησυχίαν τοὺς εἶδαν πλησιάζοντας. Νά τους διατάξουν νὰ μείνουν στὸ κάσταρο; — ἀλλὰ διὰ ποῖον λόγον; — Νὰ μὴν ἀπαντήσουν εἰς τὰς ἐρωτήσεις των; — ἀλλὰ μὲ ποίαν πρόφασιν;...

Ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὼν ἔλαβε τὸν λόγον:

— Βλέπετε ἐκεῖ ἐπάνω στὸν βράχον, πλοίαρχε Πάξτων;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ, καὶ δὲν γνωρίζω τί ἤλθαν νὰ κάμουν ἐδῶ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι...

— Δέν σας φαίνονται πῶς κυττάζουν τὸν «Γοργόν»;... ἐπρόσθεσεν ὁ Ἀλβέρτος Λοῦβεν.

— Ὄχι περισσότερον ἀπὸ τ' ἄλλα πλοῖα, ἀπήντησεν ὁ Τζὼν Κάρπεντερ.

— Μά... ἀστυφύλακες δὲν εἶνε; ἠρώτησεν ὁ Ρογῆρος Χινσδαίλ.

— Ὑποθέτω, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.

— Μήπως ζητοῦν τίποτε κακούργους; ἐπρόσθεσεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιών.

— Κακούργους; διέκοψεν ὁ ναύκληρος.

— Χωρὶς ἄλλο, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιών. Δέν το ἀκούσατε καὶ σεῖς ὅτι οἱ πειρατὰ τοῦ «Χαλιφαξ» κατώρθωσαν νὰ δραπετεύσουν ἀπὸ τὴν φυλακήν;

— Δέν το ἐγνωρίζαμεν, διεκήρυξεν ὁ Τζὼν Κάρπεντερ μὲ ὕφος ἐντελῶς φυσικὸν καὶ τελείως ἀδιάφορον.

— Καὶ ὅμως, εἶπεν ὁ Οὐμβέρτος Πέρκινς, προχθὲς ὅταν ἤλθαμε, ἅμα ἐβγήκαμε ἀπὸ τὸ ἀτμόπλοιον, μόνον γι' αὐτὸ ἐγίνετο λόγος παντοῦ...

— Πιθανόν, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ, ἀλλὰ οὔτε προχθὲς οὔτε χθὲς ἡμεῖς δεν ἐπατήσαμε τὸ πόδι μας ἔξω, καὶ δὲν εἴμεθα ἐνήμεροι 'ς αὐτὰ τὰ νέα..

— Καὶ ὅμως, ἠρώτησεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιών, ἔχετε ἀκούσῃ βέβαια ὅτι τὸ πλήρωμα τοῦ «Χαλιφαξ» συνελήφθη καὶ μετεφέρθη εἰς τὴν Ἀγγλίαν;...

— Πραγματικῶς. . . ἀπήντησεν ὁ Τζὼν Κάρπεντερ, ὁ ὁποῖος δὲν ἤθελε νὰ κάμῃ τὸν ἀνήξερο παραπάνω ἀπὸ τὸ πρέπον... Δὲν ἐγνωρίζαμεν ὅμως ὅτι οὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶχαν δραπετεύσῃ ἀπὸ τὴν φυλακὴν τῆς Κουΐνστάουν. .

— Ἡ ἀπόδρασις αὐτὴ εἶνε γεγονός, ἐπεβεβαίωσεν ὁ Ρογῆρος Χινσδαίλ· ἔγινε μάλιστα τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας ποῦ ἐπρόκειτο νὰ δικασθοῦν αὐτοὶ οἱ κακοῦργοι. . .

— Καὶ νὰ καταδικασθοῦν εἰς θάνατον! ἀνέκραξεν ὁ Τωνῆς Ρενώ. Πρέπει νὰ εὐχώμεθα νὰ εὕρῃ ἡ ἀστυνομία γρήγορα τὰ ἴχνη των. . .

— Καί, ἐπρόσθεσεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιών, νὰ μὴ διαφύγουν πάλιν τὴν τιμωρίαν ποὺ ἀξίζουν τὰ φρικτά των κακουργήματα. . .

— Ἀμήν! περιωρίσθη νὰ ἀπαντήσῃ ὁ Χάρρης Μάρκελ.

Οἱ φόβοι ὅμως ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους τόσον δικαίως ἠσθάνθησαν ὁ ἀρχιπειρατὴς καὶ οἱ σύντροφοί του, δὲν ἤργησαν νὰ ἐξαλειφθοῦν. Ἀφοῦ ἐστάθμευσεν ἐν περίπου τέταρτον τῆς ὥρας εἰς τὴν κορυφὴν του κρημνοῦ, ἡ ἑνωμοτία ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον της, βαδίζουσα παρὰ τὴν ἀκτὴν πρὸς τὰ νοτιοδυτικά. Μετ' ὀλίγον ἐξηφανίσθησαν οἱ ἀστυφύλακες, καὶ ὁ Κόρτης ἐμουρμούρισε μὲ μεγάλην ἀνακούφισιν:

— Ἐπὶ τέλους. . . ἀνασάναμε! . . .

— Μάλιστα! ἐπρόσθεσεν ὁ Τζὼν Κάρπεντερ. Ἀλλά, ἂν καὶ μας ἦλθαν οἱ ἀστυφύλακες, ὁ ἄνεμος ὅμως ἔμεινε στὸ διάβολο! . . . Ἂν δὲν φυσήξῃ πρὶν βραδυάσῃ, πρέπει νὰ φύγουμε μὲ τὸ ρυμούλκιο τὴν νύκτα . . .

— Καὶ θὰ φύγουμε, δὲν εἶν' ἔτσι, Χάρρη; . . . ἠρώτησεν ὁ Κόρτης. Οἱ βάρκες μας θὰ τραβήξουν τὸ καράβι. . Οἱ ἐπιβάτες μας δὲν θ' ἀρνηθοῦν νὰ πιάσουν τὰ κουπιὰ γιὰ νὰ μας βοηθήσουν. . .

— Βέβαια, διέκοψεν ὁ ναύκληρος, ἅμα τὸ ρεῦμα τῆς παλιρροίας μᾶς ἀνοίξῃ τρία-τέσσαρα μίλια κατὰ τὸ πέλαγος, δὲν θἄχουμε τόσο φόβο, ὅσον ἐδῶ . . .

— Καί, συνεπέρανεν ὁ Κόρτης, ἐκεῖ πειὰ θὰ κάμουμε ὅτι μας μένει νὰ κάμουμε. . .

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἠκούσθη μία κραυγή. Ἕνας ἀπὸ τοὺς νεαροὺς μας θαλασσοπόρους εἶχε φωνάξῃ. Οἱ σύντροφοί του καὶ αὐτός, σκυμμένοι ἐπάνω ἀπὸ τὴν κουπαστῆν, ἔδειχναν μὲ τὸ δάκτυλο κάτι τι που ἔπλεεν εἰς ἀπόστασιν διακοσίων περίπου μέτρων ἀπὸ τὸ πλοῖον.

— Πτῶμα ἀνθρώπου τεθνεῶτος! . . . ἀνέκραξεν ὅλος φρικῶν ὁ Ὁράτιος Πάττερσων.

Ἠδύνατο νὰ εἴπῃ «ἀνθρώπου πνιγμένου», ὁ ὁποῖος εἶχε μάλιστα κτυπηθῆ μὲ μαχαῖρι πρὶν πέσῃ στὴν θάλασσαν, διότι τὰ ροῦχά του ἦσαν ἀκόμη κόκκινα ἀπὸ τὸ αἷμα...

Ἦτο τὸ πτῶμα ἑνὸς ἀπὸ τοὺς ναύτας, οἱ ὁποῖοι εἶχαν δολοφονηθῆ πρὸ δύο ἡμερῶν εἰς τὸν «Γοργόν». Εἶχεν ἀναβῆ εἰς τὴν ἐπιράνειαν, ἀλλὰ δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ ἐξαφανισθῆ εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης.

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΤΑ ΑΓΚΑΘΙΑ ΤΟΥ ΑΚΑΝΘΟΧΟΙΡΟΥ

Ἔχετε βεβαίως ὅλοι σας ἀκούσῃ ὅτι, ἅμα θυμώσῃ ὁ σκαντζόχερας, πετᾷ τ' ἀγκάθια του καὶ βγάζει τὰ μάτια ἐκείνου ποῦ θὰ τον πειράξῃ.

Μοῦ το εἶπαν μιὰ φορὰ κ' ἐμένα, ἀλλὰ δέν το ἐπίστευσα. Ἔκαμα ἀμέσως τὸν συλλογισμόν: — Ἂν τον πειράξω ἐγὼ καὶ μου πετάξῃ τὰ ἀγκάθια του, τί θὰ πεταξῃ, ὅταν ἔλθῃ καὶ τον πειράξῃ κανένας ἄλλος; Συμπέρασμα: — Ὁ σκαντζόχερας δὲν εἶνε τόσον κουτὸς ὥστε νὰ πετάξῃ τὰ ἅρματά του εἰς τὸν πρῶτον ἐχθρόν, καὶ νὰ ἀφοπλισθῆ μόνος του.

Δὲν εἶχα ὅμως καὶ πολλὴν πεποίθησιν εἰς τὴν ὀρθότητα τοῦ συλλογισμοῦ μου. «Ποιὸς ξεύρει, καμμιὰ φορά: — εἶπα ἀπὸ μέσα μου. Ὅλα τὰ ζωντανὰ τοῦ κόσμου δὲν εἶνε ἔξυπνα σὰν τὸν Ἀνανίαν. . .»

Κ' ἔτρεξα ἀμέσως ν' ἀνοίξω τὴν μεγάλην Ζωολογίαν μου.

Εἶδα λοιπὸν ἐκεῖ ὅτι «αἱ ἄκανθαι τοῦ ἀκανθοχοίρου πίπτουν περιοδικῶς μόναι των, εἰς δὲ τὴν θέσιν των φυτρόνουν ἄλλαι, — καὶ αὐτὸ ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ πιστευθῆ κοινῶς ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης των, ἅμα ἔλθῃ εἰς κίνδυνον, τὰς ἐκσφενδονίζει κατὰ τῶν ἐχθρῶν του.

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι εἶχα δίκαιον;

Εἴδα ὅμως ἀκόμη ὅτι πραγματικῶς του χρησιμεύουν πρὸς ἐπίθεσιν καὶ ἄμυναν. Ὁ ἀκανθόχοιρος ζαρόνει τὸ δέρμα καὶ τας ἀνασηκόνει σὰν καρφιά, καὶ ἔτσι ὁρμᾷ μὲ τὸ πλευρὸν ἢ ὀπισθοβατῶν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ του. Δηλαδὴ ἀντιμετωπίζει θαρραλέως τὸν ἐχθρόν του, ἀλλὰ μὲ τὰ νῶτά του πάντοτε, καὶ στρήφογυρίζει πάντοτε διὰ νὰ του παρουσιάζῃ τὴν ἀκανθωτὴν ράχιν του.

— Πολὺ καλά, θὰ μ' ἐρωτήσετε, καὶ τί χρησιμεύουν ὅλα αὐτὰ ποὺ μας εἴπες, κύριε Ἀνανία;

— Αὐτὰ ἴσως δὲν χρησιμεύουν τίποτε, χρησιμεύουν ὅμως τὰ μεγάλα ἀγκάθια τοῦ ἀκανθοχοίρου διὰ νὰ κάμνουν οἱ ἄνθρωποι ὡραίους κονδυλοφόρους. Εἶχα κ' ἐγὼ κἄποτε ἕναν, ἀλλά μου ἔσπασε καὶ τον ἐπέταξα, — ἂν καὶ δὲν εἶμαι ἀκανθόχοιρος.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΟΙ ΚΛΕΦΤΟΑΥΓΟΥΛΑΔΕΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΩΡΑ ΠΑΙΔΙΑ ΟΤΑΝ... ΘΑ ΜΕΓΑΛΩΣΟΥΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

— Βοήθησέ με, γρήγορα, νὰ τα μαζέψω, γιὰ νὰ μὴ γυρίσῃ καὶ μας προφθάσῃ ἐδῶ! — ἐφώναξεν ὁ Κοκκινοσκούφης στὸν σύντροφόν του.

— Ποιὸς νὰ μας προφθάσῃ; ἠρώτησεν ὁ Ποντίκαρος

— Ποιὸς ἄλλος; ἡ κόττα!

— Ἂν κοτᾷ, ἂς ἔρθῃ . . .

— Πάλι τὰ ἴδια ἔχουμε; ἐφώναξε ὁ Κοκκινοσκούφης θυμωμένος. Ἔλα γρήγορα, μὴ σου κάνω . . .

— Ὀμελέττα τὸ κεφάλι! διέκοψεν ὁ πονηρὸς Ποντίκαρος.

Μὲ αὐτὸ τὸ ἀστεῖον ἐξεθύμωσε ὁ Κοκκινοσκούφης, ἐνῷ ὁ Ποντίκαρος ἄφισε κάτω τὸ φανάρι του, καὶ ἄρχισε νὰ μαζεύῃ τὰ ἐπίλοιπα αὐτὰ καὶ νὰ τα βάζῃ καὶ αὐτὸς μέσα στὸ καλάθι.

— Καὶ τί ζεστά που εἶνε! εἶπε μὲ χαρὰν μεγάλην.

— Ἀπορῶ πῶς δὲν τα ἐπάγωσαν ἀκόμα τὰ κρύα λογοπαίγνιά σου!

— Μακάρι νὰ τα ἐπάγωναν! θὰ τρώγαμε τότε αὐγὰ παγωτά . . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ἡ κουβέντα ὅμως δὲν ἐμπόδισε τοὺς δύο κλεφτοαυγουλάδες νὰ γεμίσουν γρήγορα-γρήγορα τὸ καλάθι των. Ὁ Κοκκινοσκούφης το ἐσήκωσε καὶ το ἔβαλε προσεκτικὰ στὴν πλάτη του.

— Τώρα, δρόμο γιὰ τὸ σπίτι! εἶπε κατευχαριστημένος, διότι εἶχεν ἐπιτύχῃ ἡ ἐκστρατεία του.

— Πρόσεχε! τοῦ εἶπε σοβαρὰ πλέον ὁ Ποντίκαρος. Τὸ νοῦ σου μὴν τα χτυπήσῃς στὸ ταβάνι. Πρόσεχε τὴ σκάλα!

— Ἔννοια σου! μὴ σε μέλῃ! ἀπεκρίθη ὁ Κοκκινοσκούφης.

Καὶ ἐπροχώρησε καμαρωμένος μέσα στὴν... καμάρα.

— Καὶ πῶς θὰ τα κάνουμε; βρεστά, ὀμελέττα ἢ μάτια; ἠρώτησε μετ' ὀλίγον ὁ Ποντίκαρος.

— Μάτια τηγανητὰ μὲ τὸ τυρί που κλέψαμε χθὲς τὸ βράδυ.

— Λοιπόν, τὰ μάτια σου τέσσερα, μὴν τα ρίξῃς καὶ τα σπάσῃς!

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ Κοκκινοσκούφης ἔβαζε τὸ πόδι του εἰς τὸ ἐπάνω σκαλοπάτι τῆς ἀνεμόσκαλας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Φαντασθῆτε! νὰ εἶσθε φορτωμένοι μὲ αὐγά, καὶ ν' ἀκούσετε δίπλα σας τέτοια ἄνοστα λόγια. Σᾶς πιάνουν τὰ νεῦρά σας, καὶ χάνετε ἀμέσως... καὶ τ' αὐγὰ καὶ τὰ καλάθια.

Ἔτσι τα ἔχασε καὶ ὁ Κοκκινοσκούφης. Ἢ μᾶλλον, ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν, καὶ πάρ' τον κάτω ἀπὸ τὴ σκάλα μαζὶ μὲ τὸ καλάθι. Τὸ καλάθι ἀνοιξε, τὰ αὐγὰ ἐκυλίσθηκαν ἔξω καὶ ἔσπασαν, καὶ ὁ Κοκκινοσκούφης ἐμέτρησε, ὄχι τὰ σπασμένα αὐγά, ἀλλά . . . μὲ τὴν πλάτη του τὸ πάτωμα.

Καὶ τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα ἦτο ὅτι ἄκουσε τὸν κρότον ἡ κυρα-Κλώσσα, κ' ἔτρεξε βιαστική.

— Κά! κά! κά! ἐφώναξε.

Ἀλλοίμονο, καὶ νὰ τον ἔπιανε τὸν κλέφτη! Μάτι δὲν θὰ του ἄφινε, νὰ μὴ τοῦ το βγάλῃ!

Δι' αὐτὸ ὁ Κοκκινοσκούφης ἐσκαρφάλωσε πάλιν στὴν ἀνεμόσκαλα, καὶ γρήγορα-γρήγορα ἀνέβηκε ἐπάνω.

Ὁ Ποντίκαρος τον ἐπερίμενε.

— Κόττα, τοῦ εἶπε, τί ἔκαμες! Ἔκαμες κλωσσόπουλα τὰ αὐγά!

Ἔκυψαν τότε καὶ οἱ δύο, καὶ ἐκύτταξαν κάτω τὸ περίεργον θέαμα.

Ἀλλὰ τί εἶδαν, θὰ σᾶς το πῶ εἰς τὸ ἐρχόμενον φύλλον, καὶ τελειόνομεν.

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝ

ΘΕΙΟΣ ΚΑΙ ΑΝΕΨΙΟΙ

ΙΛΑΡΟΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΙΣ ΕΙΚΟΝΑΣ ΕΞ

Ὁ θεῖος κοιμᾶται εἰς τὴν πολυθρόνην, καὶ τὰ δύο διαβολάκια, οἱ μικροὶ ἀνεψιοί του, σοφίζονται νὰ τοῦ κάμουν ἓν ἀστεῖο

— Σιγὰ-σιγά, λέγει ὁ Κωστῆ πρὸς τὸν Παυλῆν, ὁ ὁποῖος φέρει τοὺς σωλῆνας τῆς θερμάστρας· — νὰ μὴν ξυπνήσῃ . . .

— Ἐκεῖ τὸ σκαμνάκι . . . καλὰ εἶνε. . . Τόσο μάκρος εἶνε ἀρκετό.

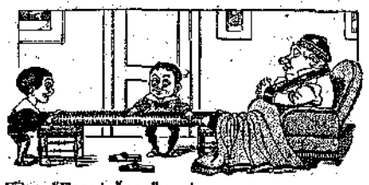

— Ἔσε! Ἴσια-ἴσια!

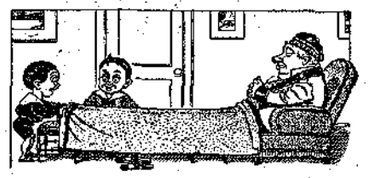

— Τὸ σκέπασμα πρέπει νὰ φθάσῃ ἕως τὴν ἄκρη. . . Τράβα το ἀκόμη . . . Σιγά!

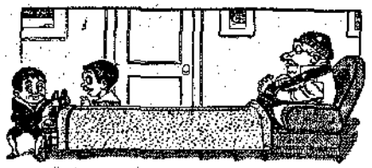

— Νὰ βάλουμε τώρα καὶ τὶς παντοῦφλες... ἔτσι. . . θὰ εἶνε σὰν ἀληθινός.

Τὰ διαβολάκια ἀκούουν ἔξαφνα τὰ βήματα τῆς θείας καὶ κρύβονται.

— Παναγία μου! . . . ξεφωνίζει ἡ θεία. Τ' εἶνε τοῦτο τὸ κακό; Ἀπὸ τὰς φωνὰς ξυπνᾷ ἔντρομος ὁ θεῖος, καὶ βλέπετε πιὰ τὴ φρίκη του, ὅταν εἶδεν. . . ἐκεῖνα τὰ πόδια!

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΦΟΡΕΜΑ

(Τέλος· ἴδε σελ. 116)

«Ὅταν συνῆλθα λιγάκι, ὁ Παῦλος εἶχε στρωθῆ εἰς τὴν ἐργασίαν του. Ἔγραφε, καὶ ἐγὼ ἠμπόρεσα νὰ τὸν κυττάξω προσεκτικά· παρετήρησα ὅτι ἦτο ὠχρὸς καὶ ἐφαίνετο κουρασμένος· παρετήρησα ἐπίσης ὅτι τὰ ροῦχά του, ἂν καὶ καθαρὰ καὶ ἐπιμελῶς βουρτσισμένα, ἦσαν ἀρκετὰ τριμμένα, καὶ ὅτι τὰ στιβάλια του, ἂν καὶ καλὰ γυαλισμένα, εἶχαν ἀρχίσῃ νὰ σκάζουν εἰς ἕνα-δύο μέρη.

«— Πῶς παραμελεῖ τὸν ἑαυτόν του πρὸς χάριν μου! ἐσκέφθην. Ἐπροτίμησε νὰ στερηθῇ αὐτός, νὰ μὴν κάμῃ τὰ πράγματα ποῦ εἶχεν ἀνάγκην, παρὰ νὰ μοῦ στερήσῃ τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν ὑπέθετε ὅτι θὰ εἶχα ἐγὼ ἀπὸ τὸ ταξεῖδί μου στὰς Ἀθήνας. Τοῦ ἐστοίχισεν ὄχι ὀλίγα αὐτὸ τὸ ταξεῖδι! Πόσον ἔνοχος εἶμαι, διότι ἐπρόσθεσα κι' ἄλλο βάρος ἐπάνω του διὰ νὰ εὐχαριστήσω τὴν ἐλεεινὴν ματαιοδοξίαν μου!

«Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, δὲν ἐκοιμήθην παρὰ ἀφοῦ ἔχυσα πάλιν δάκρυα πικρά.

«Ἐπερνοῦσαν αἱ ἡμέραι· ἐπλησίαζε ἡ φρικτὴ ἡμέρα τοῦ λογαριασμοῦ, καὶ ἀκόμη δὲν εἶχα ἀποφασίσῃ νὰ ὁμολήσω.

«Ἕνα μεσημέρι, ἐκαθήσαμε νὰ φᾶμε, καὶ ἀκριβῶς ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐγὼ εἶχα σφίξῃ τὴν καρδιά μου ἀποφασισμένη νὰ τὰ ὁμολογήσω ὅλα, ὅταν ἡ Κονδύλω ἔφερε ἕνα γράμμα εἰς τὸν Παῦλον.

Τὸ ἄνοιξε, καὶ ἀμέσως ζωηρὰ σιγκίνησις ἐζωγραφίσθη εἰς τὴν μορφήν του· ἐσήκωσε τὸ χέρι του καὶ τὸ ἔφερε εἰς τὰ μέτωπόν του, σὰν νὰ του ἐπόνεσε τὸ κεφάλι του.

«— Τί εἶνε, Παῦλέ μου; ἐφώναξα ἀμέσως.

«— Τίποτε, τίποτε, παιδί μου, εἶπε μὲ κάποιαν δυσκολίαν· τίποτε τοὐλάχιστον ποῦ νὰ σ' ἐνδιαφέρῃ.

«Ἐγὼ ἔτρεξα ἀμέσως κοντά του· τὸν ἐθερμοπαρακάλεσα νὰ μοῦ εἰπῇ τί εἶχε καὶ τὸν ἐβασάνιζε ἔτσι.

«Ἔπιασε τὸ πρόσωπόν μου καὶ μὲ τὰ δύο χέρια του καὶ μ' ἐκύτταξε σοβαρὰ-σοβαρὰ μέσα στὰ μάτια.

— Θέλεις νὰ σοῦ μιλήσω σὰν νὰ ἦσουν μεγάλη; μοῦ εἶπε· μίθε λοιπὸν ὅτι αὐτὸ τὸ γράμμα μ' ἔβαλε εἰς μεγάλην στενοχωρίαν. Ἔχω νὰ πληρώσω ἕνα συνάλλαγμα τὴν ἐρχομένην ἑβδομάδα· ἐλογάριαζα ὅτι θὰ εἰσέπραττα ἕνα ποσὸν ποῦ ἔκαμνε νὰ λάβω αὐτὰς τὰς ἡμέρας, καὶ ὁ ἄνθρωπός πού μού το ὀφείλει μοῦ γράφει ὅτι δὲν εὐκολύνεται καθόλου νὰ μ' ἐξοφλήσῃ,—αὐτὸ εἶνε. Αὐτὴ ἡ εἴδησις μ' ἔκαμε στὴν ἀρχὴν πολὺ νὰ στενοχωρηθῶ· θὰ κυττάξω ὅμως τί εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ...

«Ρίγος μ' ἔπιασε ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως τὰ νύχια, καί, μολις ἠῦρα καιρόν, ἔτρεξα νὰ κλεισθῶ εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Τί νὰ κάμω; Πῶς νὰ το εἰπῶ τοῦ Παύλου, εἰς τὴν κατάστασίν πού τὸν ἔβλεπα; Κεραυνὸς θὰ' τοῦ ἤρχετο μ' ἐκεῖνον τὸν λογαριασμό! Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ τὸν εἰδοποιήσω. . . . Καὶ δὲν εὕρισκα τὸ θάρρος.

«Ἐξ ἡμέρες, ἑπτὰ ἡμέρες ἐπέρασαν, κ' ἐγὼ μιλιά! Ἔπειτα ἦλθεν ἡ παραμονή· τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ λογαριασμὸς θὰ ἔφθανε. Μὲ εἶχε πιάσῃ πυρετὸς ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν. Ἀπεφάσισα ὅμως νὰ εἰπῶ ὅ,τι εἶχα νὰ εἰπῶ.

«Ὁ Παῦλος, ὅπως πάντοτε, ἔλειψε ἔξω ὅλο τὸ ἀπόγευμα· ἦτον ἀργά, κ' ἔβρεχε ὅταν ἤκουσα τὰ βήματά του. Ἐβούτηξα τὸ προσωπό μου εἰς τὴν λεκάνην μου, διώρθωσα λίγο τὰ μαλλιά μου καὶ κατέβηκα.

«Ὁ Παῦλος εἶχε καθήσῃ κοντὰ στὸ τζάκι, κ' ἐκύτταζε τὴ φωτιὰ μὲ ὕφος πολὺ σκεπτικόν.

«— Ἔλα, λοιπόν, ἀδελφούλα μου! ἔχω ἕνα γράμμα γιὰ σένα, μοῦ εἶπε μὲ τὸν φιλόστοργον τόνον του, ἐνῷ ἐπροσπαθοῦσε νὰ διώξῃ ἀπὸ τὴν ὄψιν του τὸ σύννεφο τῆς στενοχωρίας του.

«— Ὦ! Παῦλέ μου! ἐφώναξα ἐγώ, καὶ ὥρμησα κ' ἔπεσα κ' ἐμαζεύθηκα μέσα στὴν ἀγκαλιά του γιὰ νὰ κρυφθῶ, ἄρισέ με νὰ σοῦ τα 'πῶ ὅλα. Δέν σου ζητῶ νὰ με συγχωρήσῃς· θέλω μόνον νὰ σου ἐξομολογηθῶ...

«— Νὰ μοῦ τα πῆς ὅλα! νὰ μου ἐξομολογηθῆς! ἐπανέλαβεν ὁ Παῦλος. Τί λοιπόν, ἀδελφούλα μου;

«Τότε, μὲ ἄφθονα δάκρυα καὶ μὲ φωνὴν πνιγμένην ἀπὸ τὰ κλάμματα, τοῦ διηγήθην ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ κιτρίνου φορέματος καὶ τῆς ματαιοδοξίας μου, τοῦ εἶπα τὰς τύψεις τῆς συνειδήσεώς μου καὶ τὴν λύπην μου.

«Ὅταν ἐτελείωσα, ὁ Παῦλος ἐκύτταζε ἀκόμα στὴ φωτιά, ἐνῷ ἐγὼ μὲ χαμηλωμένα τὰ μάτια, μὲ τὴν καρδιά μου γεμάτη ἀπὸ λύπην καὶ μετάνοιαν, ἐπερίμενα ν' ἀκούσω τὴν ἀπόφασίν του. Ἐκεῖνος ἐσιωποῦσε...

«— Σοῦ φέρνω ἕνα γράμμα ποῦ ἦλθε μὲ τὸ ταχυδρομεῖον γιὰ σένα, μοῦ εἶπε καὶ μού το ἐνεχείρισε.

«Ἔτρεμα ὅλη, ὅταν το ἐπῆρα· καὶ ἐνῷ το ἐκρατοῦσα στὸ χέρι μου χωρὶς νὰ τολμῶ νὰ σπάσω τὰς σφραγίδας του, (ξεύρετε, τότε δὲν εἴχαν φακέλλους κ' ἐσφράγιζαν τὰ γράμματα μὲ βουλοκέρι... τὸ γράμμα ἐκεῖνο μάλιστα εἶχε πέντε σφραγίδας),—ὁ Παῦλός μου εἶπε:

«— Γιατί λοιπὸν δέν το ἀνοίγεις;

«Τὸ ἄνοιξα, καὶ ἔπεσε ἀπὸ μέσα ἕνα χρωματιστὸ χαρτί. Ἔσκυψα νὰ το σηκώσω· ἦτον ἕνα πενταποσάρικο τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης...

«— Διάβασε λοιπὸν τὸ γράμμα σου! εἶπε πάλιν ὁ Παῦλος.

«Ἀπὸ τὸ χαμόγελό του ἐκατάλαβα ὅτι ἐγνώριζε τί μου ἔγραφαν.

«Τὸ γράμμα ἦτον ἀπὸ τὴν Σύρον καὶ ἔλεγε:

«Φιλτάτη μου Ἄννα, ἀκούω πολλοὺς »ἐπαίνους διὰ σὲ ἀπὸ ἔσους σε γνωρί»ζουν, καὶ εἶμαι πεπεισμένη ὅτι εἶσαι κατ»λὸ κορίτσι καὶ φιλόστοργος ἀδελφή. Ὁ »ἀδελφός σου εἶνε κατενθουσιασμένος, »διότι ἔσο μεγαλόνοες γίνεσαι καλὴ νοι»κοκυρά, οἰκονόμος, μετριόφρων, διότι »δὲν ἀγαπᾷς τὴν ἐπίδειξιν καὶ τὰ μάταια »ἔξοδα. Σοῦ ἐσωκλείω λοιπὸν ἕνα μικρὸν »ἔδωρον, καί σου στέλνω τὴν εὐχήν μου.

» Ἡ νοννά σου...»

«Ἔπεσα πάλιν εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Παύλου.

«— Ὦ! καλή μου ἀδελφούλα, μοῦ εἶπεν ἐκεῖνος, ἐνῷ μ' ἔσφιγγε μὲ τρυφερὰν ἀγάπην ἐπάνω στὸ στῆθός του, σοῦ φθάνει αὐτὴ ἡ τιμωρία;

«Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ κιτρίνου φορέματος.»

ΑΝΝΑ ΠΥΡΓΩΤΟΥ

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ «ΚΙΤΡΙΝΟΥ ΦΟΡΕΜΑΤΟΣ»

ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΥΣ

[ΝΑΥΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ]

Ἐκεῖ ἐπάνω, εἰς τὸ μικρὸ καφενεδάκι τῆς Καστέλλας τοῦ Πειραιῶς,—ὅπου τὸ καλοκαῖρι «δίδονται καὶ παγωτά», — ἦτο καθισμένος στὴ λιακάδα κ' ἐρροφοῦσε τὸν ναργιλέ του ὁ μπάρμπα-Μανώλης, ὁ συνταξιοῦχος ναυτικός, μὲ τὰ μεγάλα ἄσπρα γένεια.

Μὲ τὸ νὰ πίνῃ ὅμως τὸν ναργιλέ του, δὲν σημαίνει ὅτι ἄφινε εἰς τὴν ἀργίαν καὶ τὴν ἀνάπαυσιν τὰ χέρια του. Ἔδεινε τὸ τελευταῖο χέρι εἰς ἕνα μικρὸ καραβάκι που εἶχε φτιάσῃ καὶ ἀρματώσῃ ἐκεῖνες τὲς ἡμέρες. Τὸ καραβάκι,—τὸ ἐννοήσατε, ὑποθέτω, — δὲν ἦτο μακρύτερο ἀπὸ μιὰ πιθαμή, καὶ ἦτο προωρισμένο νὰ χαρισθῇ εἰς κάποιο παιδάκι.

Ὁ μπάρμπα Μανώλης ἔβαζε γύρω-γύρω εἰς τὸ καραβάκι ἄσπρα καὶ μαῦρα τετραγωνάκια, — τὲς μ π ο υ κ α π ό ρ τ ε ς δηλαδή.

— Νά το! ἐτελείωσε! ἐμουρμούρισε, ἐνῷ το ἐσήκωνε ψηλὰ καὶ το ἐκαμάρονε. Ἐλπίζω πῶς θὰ μείνῃ εὐχαριστημένο τὸ καλό μου τὸ ἀγόρι. . .

— Ὦ! τί εὔμορφο καράβι! ἐφώναξε τότε ἕνα ἀγοράκι μὲ τὰ ναυτικά, ποῦ εἶχε πλησιάσῃ σιγὰ-σιγὰ κοντὰ στὸ γέρο.

— Βλέπεις; γιὰ σένα το ἐσκάρωσα! εἶπε ὁ μπάρμπα-Μανώλης, εὐχαριστημένος διότι ἄρεσε τὸ ἔργον του εἰς τὸν μικρὸν φίλον του.

— Καί. . . θὰ τρέχῃ τὸ καράβι γρήγορα στὸ νερό; τὸν ἠρώτησε τὸ ἀγοράκι.

— Βέβαια! ἀπήντησε σοβαρὰ σοβαρὰ ὁ μπάρμπα-Μανώλης. Ἂν κοτᾷ, ἂς μὴν τρέχῃ! . . . Εἶνε ἴδιο κι' ἀπαράλλακτο σὰν τὴν «Ὡραία Σαρδέλλα»— τὸ ὡραιότερο καραβάκι, μπάρκο-μπέστια δηλαδή, ποῦ εἶδα στὴ ζωή μου ν' ἀρμενίζῃ στὰ γαλανὰ νερά.

— Καί . . . ἐναυάγησε καμμιὰ φορὰ ἡ «Ὡραία Σαρδέλλα»; ἠρώτησε τὸ ἀγοράκι, ποῦ ἐτρελλαίνετο ν' ἀκούῃ ναυτικὲς ἱστορίες μὲ ναυάγια.

— Μιὰ φορὰ μονάχα; ἀπήντησεν ὁ γέρο θαλασσινός. Ἔκανε σὰν λυσσασμένη, ἅμα ἔβλεπε ξέρα. . . ἔτρεχε νὰ πέσῃ ἐπάνω της, καὶ νὰ πλαγιάσῃ μὲ τὴ μπάντα. Καί, ξέρεις, παιδί μου, εἶνε ἕνα σωρὸ ξέρες μὲ κοράλια, κόκκινα καὶ παρδαλά, στὸν Ὠκεανό. Καμμιὰ εἰκοσαριὰ φορὲς τὴν ἐξεκαθήσαμε· ἀλλὰ ἦτον ἀποφασισμένη νὰ ναυαγήσῃ ἡ κατεργάρα, καὶ γι' αὐτὸ ἐπῆγε ἐπὶ τέλους κ' ἔγινε κομμάτια στὰ νησιὰ τῆς Τσοκολάτας.

— Στὰ νησιὰ τῆς Τσοκολάτας! εἶπε τὸ ἀγοράκι σκασμένο στὰ γέλια. Ἡ Γεωγραφία δέν τα ἔχει αὐτὰ τὰ νησιά, καλέ!

— Διότι εἶνε μικρὴ ἡ Γεωγραφία σου, καὶ αὐτὸς ποὺ την ἔγραψε δὲν ξέρει τί του γίνεται. Ἐρώτα κ' ἐμένα, ποῦ πῆγα, κ' ἐναυάγησα μάλιστα σ' ἐκεῖνα τὰ νησιά! Ὁ χάρτης που εἶνε σχεδιασμένος ἀπὸ τὸ ναυαρχεῖον τῆς Ἀγγλίας, τὰ λέγει μάλιστα νησιὰ τῆς Τσάϊ-Κοῦ-Λάτας, ἐγὼ ὅμως τα λέγω συντομώτερα νησιὰ τῆς Τσοκολάτας, γιὰ νὰ μὴ χασομερῶ... «Ὁ καιρὸς εἶνε χρῆμα», λέγουν οἱ Ἄγγλοι, παιδί μου. . . .

«Ἀλλὰ δὲν εἶν' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Τὸ ζήτημα εἶνε: πῶς ἐκάμαμε ὁ ἀρχιμάγερας, — τὸν λέγαμε ἀρχιμάγερα, ἂν μείνω ἐδῶ μιὰ ὥρα· ἡ μαμμά μού το εἶπε.

— Κάθησε λοιπὸν στὴν καρέκλα, ἄνοιξε τὸ στόμα σου νὰ φᾷς ἕνα Συριανὸ λουκουμάκι, ἄνοιξε καὶ τ' αὐτά σου ν' ἀκούσῃς καλὰ τὴν ἱστορία μου.

* * *

«Ὅπως λοιπὸν σου ἔλεγα,—ἐξηκολούθησεν ὁ γέρο-ναυτικός, ἀφοῦ ἔδηξε διὰ νὰ καθαρίσῃ τὴν φωνήν του κ' ἐτράβηξε μιὰ ρουφηξιὰ ἀπὸ τὸν ναργιλέ του,—ἡ «Ὡραία Σαρδέλλα» ἐσοφίσθηκε νὰ πάγῃ καὶ νὰ ναυαγήσῃ εἰς τὰ νησιὰ τῆς Τσοκολάτας, ποῦ εἶνε στὴν Ὠκεανίαν. Ἐγὼ ἐταξεῖδευα τότε πρώτη φορὰ σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη, ἤμουν ὅμως πρώτης τάξεως θαλασσινός. Ἐπειδὴ μάλιστα ὁ Ὁλλανδέζος καπετάνιος τῆς «Ὡραίας Σαρδέλλας» εἶχε ξυρισμένο τὸ μουστάκι του σὰν ναύαρχος, ἔξυρισα κ' ἐγὼ τὸ δικό μου, καὶ ἄφισα μόνον τὰ γένεια,—σὰν ὑποναύαρχος... Τί ὑποναύκληρος, τί ὑποναύαρχος! εἶπα ἀπομέσα μου, καὶ οἱ δύο ἔχουν ἵ π π ο ν...»

— Χά! χά! χά! διέκοψεν ὁ μικρὸς ἀκροατής. Δὲν εἶνε ἵ π π ο ς, εἶνε ὑ π ὸ

«Μᾶς ἔβαλαν νὰ καθήσωμε πλάτη μὲ πλάτη.» (Σελ. 126, στήλ. 6'.)

αὐτό που εἶπες, μπαρμπα - Μανώλη !

— Ἐκεῖνον τὸν καιρὸ ἡ Γραμματική μας ἀλλιῶς τα ἔλεγε, παιδί μου... Ὁπωςδήποτε, νὰ μὴ διακόπτῃς σὲ παρακαλῶ, γιατὶ θὰ χάσω τὸν μπούσουλα. Τί;... Βουλὴ το κάμαμε ἐδῶ ;

« Λοιπόν, ὅταν τὸ ὁλλανδέζικο καράβι μας, ἡ «Ὡραία Σαρδέλλα», ἔπεσε καὶ ἄνοιξε ἐπάνω στὴν ξέρα μὲ τὰ κοράλλια, κ' ἐπῆγε στὸ φοῦντο, ἐγὼ εἶπα μὲ τὸν νοῦ μου:

« — Μανώλη, τὸ καλλίτερό που ἔχεις νὰ κάμῃς, εἶνε νὰ μείνῃς ἐπάνω στὸ νερὸ χωρὶς νὰ βουλιάξῃς.

« Εἶπα μάλιστα καὶ στὸν μάγερα:

« — Ἀρχιμάγερά μου, οὔτε σὺ οὔτ' ἐγὼ ἤμαστε κατπεταγέοι σ' αὐτὸ τὸ καράβι, δόξα νἄχῃ ὁ Θεός! Ὁ καπετάνιος, ἂν θέλῃ μπορεῖ νὰ βουλιάξῃ μαζὶ μὲ τὸ καράβι του, γιὰ νὰ μήν το χάσῃ, ἀφοῦ εἶνε δικό του. Ἐμεῖς ὅμως, ἀφοῦ δὲν εἶνε δικό μας, δὲν θὰ χάσωμε τίποτε, ἂν το ἀφίσωμε ἐδῶ καὶ βγοῦμε ἔξω στὴ στεργιά.

« Ὁ ἀρχιμάγερας, — ἐλησμόνησα νὰ σοῦ το πῶ, — ἦτον ἕνας ἀραπάκης, μαῦρος σὰν τὴ μαύρη σταφίδα· γι' αὐτὸ μας ἔκαμνε διαρκῶς πουτίγκες μὲ πολλὲς μαῦρες σταφίδες. Μοῦ εἶπε τότε :

« — Πολὺ σωστά !

« Ἐπήραμε λοιπὸν δρόμο, κ' ἐκολυμπούσαμε σὰν δύο πετρίψαρα στὸν ἀφρὸ τῆς θαλάσσης, ἤ, ἂν θέλῃς, σὰν δύο χελῶνες· διότι πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι αἱ χελῶνες, ποῦ πᾶνε ἀργὰ-ἀργὰ... σὰν χελῶνες στὴν ξηρά, κολυμποῦν πολὺ γρήγορα στὴ θάλασσα. Ἔπρεπε ὅμως νὰ κάμωμε ὄχι λίγο δρόμο μὲ τὸ κολύμπι· σαράντα μίλια τοὐλάχιστον.

« Ἔξαφνα, ἀκούω τὸν Ἀσπροχιονάτο, — Ἀσπροχιονάτος, φυσικά, ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ ἀράπη μάγερα, — πεῦ ἐφυσοῦσε σὰν φώκια κ' ἐκατάπινε νερό, σὰν νὰ ἦταν ρῶμι. Τοῦ φωνάζω:

« — Πέσε ἀνάσκελα, ἀρχιμάγερά μου, καί σε τραβῶ ρυμούλκιο ἐγώ.

« Ἔκαμε ὅ,τι του εἶπα· ἐγύρισε ἀνάσκελα· τὸν ἔπιασα τότε ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ πανταλονιοῦ του καί τον ἔσυρα μὲ τόσην εὐκολία, μὲ ὅσην ἔσερναν οἱ Τρῶες τὸν Δούρειον Ἵππο ...»

— Ἵππον! διέκοψε πάλιν ὁ ἀκροατὴς τοῦ μπάμπα- Μανώλη.

— Μά... παιδί μου, τί με διακόπτεις ἄδικα; Λέγω ἵππον, μοῦ λὲς ὑπό,— λέγω ἵππό, μοῦ λὲς ἵππον! Πέταγμα θέλει ἡ Γραμματική σου, ἀλήθεια !

Καὶ ἐξηκολούθησε :

« Ὅταν ἐγὼ ἐκουράσθηκα, ἔκαμε ὁ Ἀσπροχιονάτος τὸ ἄλογο κ' ἐγὼ τὸ ἀμαξάκι, κ' ἐπήγαινα σὰν ἄσπρη γολέττα κοὐ τὴν ρυμουλκεῖ μαῦρο βαποράκι. Ἔτσι λοιπόν, σερνοντας ὁ ἀρχιμάγερας, σερνάμενος ὁ ὑποναύκληρος, καὶ ἀνάποδα ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ἐφθάσαμε εἰς τὰ νησιὰ τῆς Τσοκολάτας.

« Δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ σοῦ περιγράψω ἐκεῖνα τὰ περίφημα νησιά· ὅ,τι ἀξίζει τὸν κόπον ἀπὸ αὐτά, θὰ το ἀκούσῃς παρακάτω μαζὶ μὲ τὰ φοβερὰ συμβάντα τῆς ἱστορίας μου...»

Ἐδῶ ὁ μπάρμπα-Μανώλης ἐσταμάτησε λίγο διὰ νὰ πάρῃ τὴν ἀναπνοήν του καὶ νὰ ξεροβήξῃ μὲ σπουδαῖον ὕφος.

« Ἐφθάσαμε στὴν ἀκρογιαλιὰ λιγάκι μουσκευμένοι, ἀλλὰ μὲ ὅλα μας τὰ μέλη σῶα καὶ ἀκέραια, ὡς καὶ μὲ ὅλα μας τὰ ἀγαθά,—δηλαδὴ τὰ ροῦχά μας.

« Ἐμείναμε κατ' ἀρχὰς στὸ περιγιάλι, διὰ νὰ κάμωμεν τὰς παρατηρήσεις μας καὶ νὰ δοῦμε τί καιρὸς ἦταν, τί ἄνεμος φυσοῦσε, ἀπὸ ποῦ ἔβγαινε ὁ ἥλιος, καὶ νὰ κάμωμε ἀπὸ μιὰ προσευχὴ διὰ τὴν ψυχὴν τῶν συντρόφων μάς που ἐπνίγηκαν, ὡς ποῦ νὰ στεγνώσουν λίγο τὰ ροῦχά μας· καὶ τότε ἀπεφασίσαμεν νὰ ἐξερευνήσωμεν σὰν περιηγηταὶ τὸ νησί.

« Δὲν εἴχαμε καταρτίσῃ καλὰ-καλὰ τὸ σχέδιόν μας, ὅταν κάτι συνέβη κ' ἔστειλε κατὰ διαβόλου ὅλα τὰ σχέδια. Αὐτὸ τὸ κάτι ἦτον μιὰ συμμορία ἀπὸ ἀγριανθρώπους, ποῦ ἦσαν ντυμένοι μὲ φτερά, κ' ἐφοροῦσαν κ' ἐγὼ δὲν ξέρω τί ἐπάνω στὰ κεφάλια των. Μᾶς ἔβαλαν στὴ μέση μὲ κάτι ἀγριοφωνάρες, καὶ μὲ τὰ ἄγρια κεῖ φοβερὰ ἅρματα που ἐκρκτοῦσαν. Ἐμεῖς δὲν ἐπυροβολήσαμεν οὔτε μὲ τὰ τουφέκια μας, οὔτε μὲ τὰ πιστόλια μας, διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι δὲν εἴχαμε οὔτε πιστόλια οὔτε τουφέκια.

« Μᾶς ἔβαλαν πρῶτα - πρῶτα διὰ τῆς βίας νὰ καθήσωμε πλάγι μὲ πλάγι. Ἔπειτα μᾶς ἔδεσαν μαζί, μὲ κάτι σχοινιὰ ἀπὸ χορτάρι, καί μας ἔκαμαν ἕνα δεμάτι καὶ τοὺς δύο, καί μας ἐκουβάλησαν ἔτσι, κ' ἐχοροπηδοῦσαν κ' ἐτραγουδοῦσαν στὸ δρόμον ἕνα πολὺ ἄνοστο τραγοῦδι. Ἤτανε, λέει, τὸ στρατιωτικὸν ἐμβατήριόν των. . .

« — Ἀρχιμάγερα, λέγω στὸν Ἀσπροχιονάτο ἱσπανικά, γιὰ νὰ μή με καταλάβουν οἱ ἀγριάνθρωποι, μᾶς πᾶνε στὸ χωριό τους.

« — Ἔτσι φαίνεται, τραυλίζει ἀμερικάνικα ὁ μάγερας, καὶ τὰ δόντια του ἐχτυποῦσαν τοῦ κακομοίρη ἀπὸ τὸν φόβο του. Ἀνθρωποφάγοι βέβαια... θὰ μας κάνουν μ ά μ !

« — Ὄχι, ὄχι ! λέγω αὐστριακὰ ἐγώ· μὴ φοβᾶσαι. Δέν τους βλέπεις πῶς χοροπηδοῦνε ; Εἶνε χορτάτοι. Νηστικὸ ἀρκοῦδι δὲν χορεύει.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΙΑΠΩΝΕΖΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

(Τέλος· ἴδε σελ. 117.)

— Ὅσο γιὰ μένα, ἐξηκολούθησε, δὲν γνωρίζω, — ὄχι, οὔτε κἂν ὅσο μιὰ σταλαγματιὰ τῆς δροσούλας, τί εἶνε αὐτὸ τὸ κακὸ πρᾶγμά πού με κατηγορεῖς !

Ἀλλὰ ὁ πατέρας ἐνθυμήθη ὅτι αὐτὴ κᾶτι εἶχε κρύψῃ, ὅταν τον εἶδε νὰ ἐμβαίνῃ, καὶ τὰ θερμά της λόγια δὲν τον ἱκανοποιοῦσαν. Ἠθέλησε νὰ διαλύσῃ τὰς ἀμφιβολίας του, μιὰ καὶ καλή.

—Γιατί λοιπὸν εἶσαι πάντα μόνη σου εἰς τὸ δωμάτιόν σου αὐτὲς τὲς ἡμέρες ; Καὶ τί εἶν' αὐτό που ἔχεις κρυμμένο στὸ μανίκι σου ; . . . Δεῖξέ μού το ἀμέσως !

Τότε ἡ κόρη, ἂν καὶ δὲν ἐβαστοῦσεν ἡ καρδιά της νὰ φανερώσῃ τί λατρείαν εἶχε πρὸς τὴν μνήμην τῆς μητέρας της, εἶδεν ὅτι ἔπρεπε νὰ τα εἰπῇ ὅλα εἰς τὸν πατέρα της, διὰ νὰ φανῇ ἡ ἀθωότης της. Ἔβγαλε λοιπὸν ἀπὸ τὸ φαρδομάνικό της τὸν καθρέφτη, καί τον ἔβαλεν ἐμπρός του.

— Νά, εἶπε, τί με εἶδες νὰ κυττάζω.

— Μπᾶ ! εἶπεν ἐκεῖνος μὲ μεγάλην ἀπορίαν αὐτὸ εἶνε ὁ καθρέπτης που ἔφερα δῶρον στὴν μητέρα σου, ὅταν ἐπῆγα εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια ! Λοιπόν, ἐσύ τον ἐφύλαγες τέσον καιρό ; Τώρα, γιατί ξοδεύεις τόσες ὧρες καθιστὴ ἐμπρὸς σ' αὐτὸν τὸ καθρέφτη ;

Τότε τοῦ εἶπε τὰ τελευταῖα λόγια τῆς μάννας της, καὶ πῶς αὐτὴ εἶχεν ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ ἤρχετο νὰ βλέπῃ τὴν κόρην της, ἅμα ἡ κόρη ἐκύτταζε στὸν καθρέφτη. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ πατέρας δὲν ἐννόησε τίποτε.

—Τί θέλεις νὰ πῇς; ἠρώτησε. Δὲν καταλαβαίνω πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ βλέπῃς τὴν ψυχὴ τῆς πεθαμένης μητέρας σου ὅταν κυττάζῃς μέσα στὸν καθρέφτη.

— Καὶ ὅμως ἔτσι εἶνε, εἶπεν ἡ κόρη· ἂν δὲν πιστεύῃς αὐτὸ πού σου λέγω, κύττοξε καὶ μόνος σου!

Καὶ ἔβαλε τὸν καθρέφτη ἐμπρός της. Μέσα ἐκεῖ, τὴν ἐκύτταζε γλυκὰ ἀπὸ τὸν μετάλλινον δίσκον, τὸ ἰδικόν της πρόσωπο. Ἔδειξε τότε μὲ σοβαρότητα τὴν ἀντανάκλασιν τοῦ προσώπου της ἡ κόρη.

— Ἀμφιβάλλεις ἀκόμα ; ἠρώτησε τὸν πατέρα της.

Ἐκτύπησε αὐτὸς τὰ δύο του χέρια. Εἶχε καταλάβῃ ἐπὶ τέλους.

— Τί ἀνόητος ποῦ ἤμουν, νὰ μὴν το ἐννοήσω. Τὸ πρόσωπό σου μοιάζει μὲ τὸ πρόσωπο τῆς μάννας σου ὅπως δυὸ φέτες πεπονιοῦ, — κ' ἔτσι ἔβλεπες, σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, τὴν ἀντανάκλασιν τοῦ ἰδικοῦ σου προσώπου, κ' ἐνόμιζες ὅτι εἶχες ἐμπρός σου τὴ μητέρα σου.

Εἶσαι πραγματικῶς καλὴ κόρη. Αὐτὸ που ἔκαμες δείχνει πόσον βαθυὰ την ἀγαποῦσες, καὶ πόσον ἀθῶα εἶνε ἡ καρδιά σου. Ἐπειδὴ ἐζοῦσες διαρκῶς μὲ τὴν ἀνάμνησιν τῆς πεθαμένης μητέρας σου, τῆς ὡμοίασες εἰς τὸν χαρακτῆρα. Τί γνωστικά που ἔκαμε, ὅταν σου εἶπε νὰ κυττάζῃς στὸν καθρέφτη της. Σὲ θαυμάζω καὶ σε ἐκτιμῶ, κόρη μου, καὶ ἐντρέπομαι ὅσο συλλογίζομαι ὅτι γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐπίστεψα τὸ παραμῦθι τῆς μητρυιᾶς σου ναί σε. κατηγόρησα ἄδικα. Σὲ παρακαλῶ νὰ με συγχωρήσῃς.

Καί τον ἐπῆραν τὰ δάκρυα. Ἐσυλλογίσθη πόσον ὑπέφερε στὴ μοναξιά του τὸ καϊμένο τὸ κορίτσι, μὲ τὴν κακομεταχείρισιν τῆς μητρυιᾶς του. Ἡ πραότης καὶ ἡ ὑπομονὴ τῆς κόρης του μέσα στὰ βάσανά της τὸν ἔκαμαν νὰ την παρεβάλῃ μὲ τὸν λωτὸν ποῦ βγάζει καὶ μεγαλόνει τὰ κανεμόμορφα ἄνθη του μέσα στοὺς βούρκους καὶ τὲς λάσπες τῶν ἑλῶν καὶ τῶν τελμάτων,—ταιριαστὸ ἐμβλημα τῆς καρδιᾶς ποῦ διατηρεῖται ἀμέλυντός μέσα στὸν διεφθαρμένον κόσμον. Ἡ μητρυιά, ἀνυπόμονος νὰ ἰδῇ τί θὰ συμβῇ, ἐστέκετο ὅλην αὐτὴν τὴν ὥραν ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιον. Ἡ περιέργειά της τὴν ἔκαμε νὰ τραβήξῃ σιγὰ-σιγὰ τὴν πόρτα, καί τα εἶδεν ὅλα. Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἔδωσε μιὰ κ' ἐμβῆκε στὸ δωμάτιον, ἔπεσε ἐπάνω στὴν ψάθα, ἄπλωσε τὰ χέρια της ἐμπρὸς στὴν προγονή της, κ' ἔσκυψε τὸ κεφάλι.

— Ἐντροπιάσθηκα! ἐντροπιάσθηκα! ἐφώναξε μὲ γοερὰν φωνήν. Δὲν ἐγνώριζα πόσον φιλόστοργο κορίτσι ἤσουν. Ὄχι διότι ἔφταιξες ἐσύ, ἀλλὰ μὲ τὴ ζηλόφθονη καρδιὰ τῆς μητρυιᾶς ἐγὼ σ' ἐχθρευόμουν. Ἐπειδὴ σ' ἐμισοῦσα, ἐνόμιζα φυσικὸν ὅτι καὶ σὺ θὰ μου ἀνταπέδιδες τὸ μῖσός, καὶ δι' αὐτό, ἐπειδὴ σ' ἔβλεπα ν' ἀποσύρεσαι τόσον συχνὰ εἰς τὸ δωμάτιόν σου, σὲ ἀκολούθησα. καί, ὅταν σε εἶδα νὰ κυττάζῃς τόσην ὥρα τὸν καθρέφτη, ἔκαμα τὸ συμπέρασμα ὅτι εἶχες ἐννοήσῃ τὴν ἔχθρα μου καί μου ἔκαμνες μάγια διὰ νὰ με θανατώσῃς. Ὅσον ζῶ, ποτὲ δὲν θὰ ληθμονήσω τὴν ἀδικίαν πού σου ἔκαμα, κ' ἔκαμα καὶ τὸν πατερα σου νὰ σε ὑποψιασθῇ. Ἀπὸ σήμερα θὰ πετάξω μακρυὰ τὴν παλιὰ καὶ διαστρεμμένη καρδιά μου, καὶ στὴ θέσι της θὰ βάλω καινούργια, καθαρὴ καὶ γεμάτη ἀπὸ μετάνοιαν. Θὰ σε θεωρῶ ὡς παιδί που ἐγεννησα ἐγώ. Θὰ σε ἀγαπῶ καὶ θὰ σε λατρεύω μ' ὅλην τὴν καρδιά μου καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ ἐπανορθώσω ὅλα τὰ βάσανα ποῦ ὑπέρερες ἐξ αἰτίας μου. Γι' αὐτὸ, σὲ παρακαλῶ, πέταξε στὸ νερὸ ὅ,τι σωνέβη προτήτερα, καὶ δῶσέ μου, σὲ ἱκετεύω, λιγάκι ἀπὸ τὴν ἀγάπην που εἶχες ἕως τώρα γιὰ τὴ μάννα που ἔχασες!

Ἔτσι ἐτακεινώθη ἡ κακὴ μητρυιὰ κ' ἐζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὸ κορίτσι που τόσον εἶχε ἀδικήσῃ.

Καὶ τόσον καλὴ καρδιὰ εἶχεν ἐκεῖνο τὸ κορίτσι, ὥστε πρόθυμα ἐσυγχώρησε τὴν μητρυιά της, καὶ ποτὲ δὲν της ἐκράτησεν κακίαν διὰ τὰ περασμένα. Ὁ πατέρας εἶδεν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γυναικός του ὅτι εἰλικρινῶς εἶχε μετανοήσῃ, καὶ ηὐχαριστήθη ὅταν εἶδε ὅτι ἐκείνη ἡ τρομακτικὴ παρεξήγησις ἐχάθη κ' ἐλησμονήθη καὶ ἀπὸ τὰς δύο.

Ἀπὸ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, ἔζησαν καὶ οἱ τρεῖς μαζὶ εὐτυχισμένοι, ὅπως τὰ φάρια στὸ γιαλό. Καμμία σύγχυσις δὲν ἐσκιρτεύιασε τὸ σπίτι, καὶ τὸ κορίτσι ἐμεγάλωνε μὲ τὴν τρυφερὰν ἀγάπην καὶ τὴν φιλοστοργίαν τῆς μητρυιᾶς του. Ἡ καλωσύνη καὶ ἡ ὑπομονή του ἀντημείφθησαν ἐπὶ τέλους.

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΟΥ ἔστειλαν ἀκόμη πασχαλινὲς κάρτες καὶ ταχυδρομικὰ δελτάρια ὡραιότατα καὶ οἱ ἑξῆς : *Ἀντώνιος Ἐμ. Παπαδόπουλος, Ζαπεῖς* [μὲ τὸ κόκκινο αὐγὸ «ποῦ δὲν σπάει», ἀλλά. . . σχίζεται !] *Ζίνα, Χειμωνιάτικος Ἥλιος, Δωρὶς Παρθένος, Προσφιλὴς Ἀνάμνησις, Ἑλένη Καυκᾶ, Εὐαγ. Γ. Κοντογούρη, Νέαρος Ἠθοποιὸς* (τὸν ὁποῖον εὐχαριστοῦν ἐπίσης ὁ κ. Φαῖδων καὶ ὁ Ἀνανίας.) *Ἰωάννης Β. Φλώρης, Ἰδιότροπος Νεᾶνις, Παρασκευὴ Γ. Τσουβαλίζη, Πρίγκιψ τοῦ Μαρμαρᾶ, Ἀσφος τοῦ Γάνου, Χαρουμενη Καρδούλα* καὶ *Ὀθησείτης*. Τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους θερμῶς καὶ τους ἀντεύχομαι ἐκ ψυχῆς.

Δὲν εἴξεύρω ἂν ἐπέχουν τύπον πασχαλινῆς κάρτας καὶ μερικὰ ξερὰ φύλλα καρφωμένα εἰς χαρτάκια, τὰ ὁποῖα ἔστειλε κάποιος, ἓν δι' ἐμέ, ἓν διὰ τὸν Ἀνανίαν καὶ ἓν διὰ τὴν Πίσσαν. Τί νόημα ἔχουν καὶ διατί ἐστάλησαν ἀνωνύμως ; Ἄ, ἐξέχασα· μὴν ἦταν πρωταπριλιά ; Διότι εἴχαμεν, βλέπετε, καὶ τὴν πρωταπριλιάν. Οἱ περισσότεροι φέτος, διὰ νὰ με γελάσουν, μοῦ ἔγραψαν ψεύτικα παράπονα περὶ πολλῶν καὶ διαφόρων, καί μου ἐξέφρασαν αἰσθήματα δυςαρεσκείας καί. . . μίσους ! Ὁ *Φοῖβος*, ὁ *Νάρκισσος*, ὁ *Ἄδωνις*, ὁ *Μεμφιστοφελῆς*, ὁ *Ἄραμις*, ἡ *Ἀλκυονίς* κ. τ. λ. αὐτὸ τὸ παιγνίδι μου ἔπαιξαν. Εὐτυχῶς ἀπὸ τὰς πρώτας γραμμὰς ἐννοοῦσα περὶ τίνος πρόκειται καὶ ἔλεγα «Καὶ του χρόνου!» — Ἐκεῖνος ὅμως που κατώρθωσε νὰ με γελάσῃ εἶνε ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος* [ΕΞ]. Μὲ τοσην τέχνη ἦσαν γραμμένα τὰ ψευτοπαράπονά του, ὥστε πρὸς στιγμὴν τα ἐπίστευσα. Καὶ ἂν ὁ Ἀνανίας, δὲν μου ἔδειχνε, ὅταν με εἶδε λυπημένην, τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἐπιστολῆς, ποιὸς ξεύρει ἂν δὲν θὰ τα ἐπίστευα ἕως τώρα.

Νὰ εἶνε ἀρά γε πρωταπριλιὰ καὶ μία θλιβερά, θλιβερωτάτη εἴδησις, τὴν ὁποίαν ἐφιλοτιμήθησαν νὰ μου μεταδώσουν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἐν Βόλῳ φίλους μου ; Δὲν εἰξεύρω· ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἴμεθα θνητοί. καὶ πιθανὸν ἡ εἴδησις — τὸ ἀπεύχομαι, — νὰ μὴν εἶνε ψεύτικη. Ἂν ὅμως συνώμοσαν μερικοὶ τῶν ἐν Βόλῳ φίλων μου διὰ νὰ με κάμουν νὰ πιστεύσω τοιαύτην εἴδησιν, τοὺς πληροφορῶ ὅτι δὲν ἦτα ἐπιτυχημένη ἡ πρωταπριλιὰ τῶν.!

Συχνὰ μοῦ ἔρχονται ἐπιστολαὶ μὲ ἀνεπαρκὲς γραμματόσημον, τὰς ὁποίας, διὰ νὰ παραλάβω, πρέπει νὰ πληρώσω πρόσθετον τέλος. Δηλῶ ὅτι αἱ ἐπιστολαὶ αὗαι μένουν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ πληρώνω τὸ εἰςπρακτέον γραμματόσημον, διότι αἱ ἐπιστολαὶ αὗαι δὲν εἶνε οὔτε μία οὔτε δύο. Ἂς εἶνε λοιπὸν προσεκτικοὶ εἰς τὸ ἑξῆς οἱ φίλοι μου, διὰ νὰ ζυγίζουν καλὰ τὰς ἐπιστολάς των, πρὶν νὰ τας ρίψουν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, καὶ νὰ βάζουν τὸ γραμματόσημον ἀκριβῶς που χρειάζεται,—διότι διαφορετικὰ δὲν τας λαμβάνω.

«Εἶμαι τῆς ἰδέας — μοῦ γράφει σήμερον φίλος μου ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, ἡ *Ἄβρα τῆς Ἀσκανίας*, — ὅτι ἡ Διάπλασις πρέπει νὰποτελῇ τόμον ἀπαραίτητον πάσης σχολικῆς Βιβλιοθήκης καὶ νὰναγινώσκῃ αὐτὴν πᾶς ἑλληνόπαις. Ὅθεν θὰ συνίστων εἰς πάντας τοὺς δημοδιδασκάλους τοῦ ἐσωτερικοῦ, καὶ περισσότερον τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἕκαστος τούτων νὰ ὑποχρεώνῃ τοὺς μαθητάς του ὅπως συνειςφέρῃ ἕκαστος ἀπὸ μίαν δεκάδραν ἐτησίως, καὶ μὲ τὸ ἀποτελούμενον οὕτω ποσὸν νὰ ἐγγράφῃ τὴν Σχολήν του εἰς τὴν Διάπλασιν. Ταύτην νὰ δανείζῃ εἰς τοὺς μαθητάς, τοὺς μὴ δυναμένους νὰ ἔχουν ἴδιον φύλλον, καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους νὰ δένῃ τὰ φύλλα εἰς τόμον καὶ νὰ τα θέτῃ εἰς τὴν τιμητικωτέραν θέσιν τῆς σχολικῆς βιβλιοθήκης.» — Τί κρῖμα ποῦ ἡ *Ἄβρα τῆς Ἀσκανίας* δὲν ἦτο μέλος τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Συνεδρίου, διὰ νὰ κάμῃ ἐκεῖ αὐτὴν τὴν πρότασιν ! Τότε, ἐκεῖνο που κάμνουν σήμερον μερικοὶ διδάσκαλοι, θὰ το ἔκαμναν πολὺ περισσότεροι.

Μοῦ ἤρεσε πολὺ ἕνα διηγηματάκι, τὸ ὁποῖον ἐνεπνεύσθη ὁ φίλος μου *Πολίκδος Ἀστῆς* [ΕΕ] τὴν ἐσπέραν τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς. Ποτὲ ὅμως δὲν ἐπερίμενα ἀπὸ αὐτὸν νὰ δυςαρεστηθῇ, ἐπειδὴ ἐβράδυνα νὰπαντήσω εἰς δύο προηγουμένας ἐπιστολάς του ! Ἀπὸ τόσον μικρὰ πράγματα — ἀπὸ ἐλλείψεις, δηλαδὴ ὀφειλομένας εἰς ἁπλῆν σύμπτωσιν, — ἐξαρτᾶ τὴν ἀγάπην του ; Δὲν το πιστεύω. . .

Πρέπει νὰ εἰξεύρῃς, *Ναυσικᾶ*, ὅτι πρὸ πολλοῦ ὁ πόλεμος ἔχει καταταχθῇ μεταξὺ τῶν *ἀναγκαίων κακῶν*. . Ἐννοῶ καὶ συμμερίζομαι ὅλην σου τὴν φρίκην δι' αὐτόν, ἀλλ' ἀφοῦ εἶνε ἀκόμη ἀναγκαῖος. . . Πολλοὶ ὀνειρεύονται μίαν μέλλουσαν ἐποχήν. πολὺ μακρυνὴν δυςτυχῶς, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ πόλεμος θὰ καταργηθῇ ὡς περιττὸς καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θὰ ζοῦν ἐν εἰρήνῃ Ναί· ἀλλ' ἕως τότε ; . . .

Πῶς γίνεται, *Κόρη τοῦ Αἰθέρος* [ΕΕ], νὰ μή σου ἀπήντησα εἰς τόσον ἐνδιαφέρουσαν ἐπιστολήν ; Μήπως δὲν τὴν ἔλαβα ; Ὁ *Ἀνανίας* σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅτα γράφεις καί σε πληροφορεῖ ὅτι του ἀνετέθη ἡ σύνταξις τῆς 16ης Κυριακῆς. Διὰ τὸ Σῆμα εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς τὰ χρήματα εἴτε διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς, εἴτε ἐντὸς ἐπιστολῆς συστημένης (3 δραχμὰς χαρτίνας καὶ 50 λεπτῶν γραμματόσημαν.)

Ἡ *Αὐγὴ τῶν Ἐλπίδων* [ΕΕΕ], μὲ τὰ κόκκινα περιχαλύμματα τῶν φυλλάδων μου κατασκευάζει ὡραῖα τριαντάφυλλα καὶ στολίζει μὲ αὐτὰ τὸ δωμάτιόν της. «Εἶνε δῶρα τῆς Διαπλάσεως» λέγει ὑπερήφανη εἰς τὰς φίλας της· «ἡ Διάπλασις μοῦ στέλλει τὴν ὕλην κ' ἐγὼ τα κατασκευάζω· ἀλλά μου στέλλει ὅμως καὶ ἄλλα τριαντάφυλλα, ἄθλα, ἀθάνατα καὶ μυρωδάτα, μὲ τὰ ὁποῖα στολίζω τὴν ψυχήν μου!» Τί ὡραῖα !

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά σων, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογροφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Μεκρὸν Λέοβιον* (Κ. Δ. Κ.) *Ἀγροτεκὴν Χαρὰν* (αὐτὸ που ἐπιθυμεῖς, χωρὶς ἀρχικά·) *Ἄβραν τῆς Ἀσκανίας, Σθενελαΐδαν* (Μ. Π. Ρ. αὐτὸ ἐγκρίνω· εἶνε ἡ πρώτη φορά που λαμβάνω ἐπιστολὴν σου περὶ ψευδωνύμου· οἱ προτάσεις σου, τώρα μάλιστα, δημοσιεύονται· [ΕΕΕ] διὰ τὰ ὡραῖα πού μου γράφεις.) *Ναπολέοντα Πρῶτον* (Δ. Κ. ἐκ τῶν δύο που πρατείνεις, αὐτὸ ἦτο τὸ ὡραιότερον. [ΕΕ] διὰ τὴν πατριωτικὴν ἐπιστολήν.) *Ἄλφα-Βῆτα* (Δ. Δ. Μ. αὐτὸ ἐξέλεξα· τὸ Ἑλληνοσύμφωνον

ἀπαράδεκτον· κύτταξε τὸν Ὀδηγὸν νὰ ἰδῇς πότε καὶ πῶς ἔχεις δικαίωμα νὰ στείλῃς Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσίν·) *Μικρὸν Βολιώτην* (Α. Ψ. Δ.) *Ἀνατέλλοντα Ἥλιον* (Α. Ἰ. Ι.) *Ἑλληνικὸν Ἀδάμαντα* (Ψ+Ω. ὡραῖα τὰ λέγεις· μόνον σὲ παρακαλῶ νὰ γράφῃς καθαρώτερα) καὶ *Ὀμφαλὸν τῆς Θράκης* (Δ. Μ. Δ. αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: τὸ *Ταπεινὸ Γιασεμὶ* μὲ τὴν *Ἀπεμώνην τοῦ Βουνοῦ*, *Ἀεράκι τοῦ Πηλίου*, *Νύμφην τῶν Τεμπῶν*, *Νοητὴν Ρομφαίαν* καὶ *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*· — ὁ *Μενελὶκ* μὲ τὴν *Θερινὴν Βροχήν*· — τὸ *Χαριτωμένο Ἀγγελοῦδι* μὲ τὸν *Κουκουταροθρεμμένον*, *Ἀμαρυλλίδα*, *Μυροβόλον Χαραυγὴν* καὶ *Νύμφην τοῦ Σηκωνάτα*· — ὁ *Ἰσκὸς Ἄτεμος* μὲ τὴν *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*. *Ἰσκὸν Φάρον*, *Ζαππίδα*, *Παιδικὴν Χαρὰν* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*· — ἡ *Γλωσσοκοπάτα* μὲ τὴν *Μέμφιδα*, *Σκόπιν τῶν Ἀθηνῶν* καὶ *Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας* — ὁ *Χειμωνιάτικος Ἥλιος* μὲ τὸν *Τσίρον*, *Ὀδησσίτην*, *Χειμωνιάτικον Ἀστέρα*, *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* καὶ *Μιμητὴν τοῦ Σανταρόζα*· — ἡ *Ἀκακία* μὲ τὸ *Ταπεινὸ Γιασεμί*, *Δίχρωμον Φούξιαν*, *Ἀγνὸ Περιστεράκι*, *Κρόταλον* καὶ *Παιδικὴν Χαράν*· — ὁ *Βρύχων* μὲ τὸ *Κεντρί*, *Ἀόρδον Κίτσενερ*, *Μυροβόλον Χαραυγήν*, *Ἀταβύριον Ρόδου* καὶ *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου* — τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* μὲ τὴν *Χρυσοφόρον Φλέβα*, *Λέοντα τῆς Νεμέας*, *Ἴον*, *Ἑλληνόπαιδα* καὶ *Μὶς Δούγκαν*· — ἡ *Πνοὴ τῶν Ἀγγέλων* μὲ τὸν *Πύργον τοῦ Αἴφελ*, *Λάτριδα τοῦ Ὡραίου* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*· — ὁ *Σθενελαΐδας* μὲ τὴν *Μικρὰν Βολιωτοπούλαν*, *Ἡλιακὴν Ἀκτῖνα*, *Ζαππίδα*, *Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων* καὶ *Δωρίδα Παρθένον*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Πτωχικὴν Καλόβην* (εἶδες βέβαια ὅτι σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμον κτλ.) *Ταπεινὸ Γιασεμὶ* ([ΕΕ] τοῦ ὁποίου συνεσωρεύθησαν πάλιν - ἐντὸς μιᾶς ἑβδομάδος, - τρεῖς ἐκτενεῖς ἐπιστολαί, καὶ εἰς ποίαν νὰ κρωτοπαντήσω;) *Μενελὶκ* (κ' ἐγὼ εἶμαι βεβαία, ὅτι αὐτὸ ἦτο συκοφαντία· εἶνε ἀδύνα ον νὰ παραμελήσῃ τὸς σπουδὰς του νέος ἔχων συναίσθησιν τῶν καθηκόντων του καὶ τῆς ἀποστολῆς του·) *Προμηθέα Δεσμώτην* (ἔστειλα·) *Ἀφροδίτην τοῦ Λυκαυγοῦς* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις· ἡ ἀπάντησίς του διὰ τὴν 16ην Κυριακήν, μοῦ ἦλθε πρώτη-πρώτη·) *Αἰμίλιον Βαϊάνην* (χαίρω πού σου ἀρέσουν τὰ διηγήματά μου καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ποιημάτακι·) *Δρῦν τοῦ Κάμπου* (ἔστειλα· τί χαρὰ ἂν πραγματοποιηθῇ αὐτὸ πού μου γράφεις·) *Περσέα*, *Ἀπόγονον τοῦ Πύρρου* ([Ε] ἔστειλα τὸν 21ον τόμον· σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα καλὰ καὶ χαριτωμένα μοῦ γράφεις·) *Ἀιθοφόρον Μάϊον* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν καὶ τὴν μετάφρασιν τοῦ ποιήματος· διστυχῶς, δὲν δημοσιεύω κατ' ἀρχὴν ἔργα συνδρομητῶν μου· χαίρω πού σου ἤρεσε τόσον τὸ δεπλοῦν φυλλάδιον) *Πνοὴν τῶν Ἀγγέλων* (ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ πολύ·) *Χειμωνιάτικον Ἀστέρα*, *Κίρινην Μάσκαρ* (ποῦ ἤεγινε νὰ πάρῃ τὸ Σῆμα «διότι ἤθελε νὰ ἐξοικονομήσῃ μόνη της τὰ χρήματα, διὰ νὰ ἔχῃ τοῦτο μεγαλητέραν δι' αὐτὴν ἀξίαν»· ἔ, πῶς της ἐφάνη;) *Χαριτωμένο Ἀγγελοῦδι*, *Ἰσκὸν Ἄτεμον*, *Παναγῆν Λύγουστᾶτον*, *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* ([ΕΕ] αἱ ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν ΙΕ' Κυριακὴν ὡραιότατα· εὖγε!) *Μαρίαν Χρυσαφίδου* (τὸ ἔστειλα ἐκ νέου·) *Ζῶ-Ζῶ* (ἀδύνατον! ποῦ καιρὸς διὰ τοιαύτην ἐργασίαν· μόλις καὶ μετὰ βίας θὰ τὴν κάμω ὅταν θὰ πρόκειται νὰ δημοσιευθοῦν τἀποτελέσματα·) *Βεατρίκην* (ἔχω, ἀλλ' ὀλίγους· τὸ στάδιον τῆς ἐντργείας εἶνε μέγα!) *Πρεσιοπώλην* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν περὶ τοῦ Πάσχα κτλ·) *Βρύχωνα* (ὄχι καὶ ἐντελῶς ἀκριβὲς· διότι ἡ ὀρθογραφία δὲν τηρεῖται: *Ζάκυνθος*-*Ὑάκινθος*) *Ἀκακίαν* ([Ε] νὰ σου ζήσῃ ἡ μικρούλα ἀνεψιά· τί σεβαστὸς θεῖος καὶ . . . τὸ *Κοπτερὸ Σπαθί*!) *Βοσκοπούλαν τοῦ Αἴμου* (ἔστειλα, [Ε] τί χαριτωμένη ἐπιστολή!) *Ἐργατικὸν Μέρμηκα* ([ΕΕ] χαίρω πού σου ἤρεσαν τόσον οἱ τόμοι· εὐχαριστοῦμαι πολὺ νὰ ἀναγιγνώσκω τὰς καθαρογραμμένας καὶ γλαφυρὰς ἐπιστολάς σου·) *Ὀνειρον Θερινῆς Νυκτὸς* (ἔχει καλῶς·) *Φωτογράφον τοῦ Ἐδισσῶν*, *Πρίγκιπα τοῦ Μαρμαρᾶ* (ποῦ φαίνεται ὅτι μου γράφει ὡραῖα πράγματα διὰ τὸ Σῆμα· ἀλλ' ἔδράχη τὰ γράμμα του καὶ ἄπλωσε τὸ μελάνι καὶ δὲν ἠμπόρεσα νὰ διαβάσω σχεδὸν τίποτε·) *Μακρολαίμην* (ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὸ Σῆμα καὶ μου γράφει κατενθουσιασμένος·) *Χειμωνιάτικον Ἥλιον* (βεβαίως, εἶνε μέγα κατόρθωμα αὐτὸ που ἔκαμες, καὶ πρέπει νὰ καυχᾶσαι·) *Ἑλληνόπαιδα* (ἂς ἐλπίσω λοιπὸν ὅτι τὸ καλοκαίρι θὰ εἶσαι τακτικώτερος· [ΕΕ] διὰ τοὺς ὡραίους στίχους·) *Μανδαριστόφαγον*, *Ἀλιέα τοῦ Κρανσώδοντος* (εὐχαριστῶ θερμῶς δι' ὅσα γράφεις καὶ δι' ὅσα κάμνεις·) *Παπαμαλέκον* (δὲν σου ἔφθασε ἡ μιὰ πρωταπριλιά, ἐπρόσθεσες καὶ τὴν ἄλλην . . .) *Ἐρημίτιδα* (κατενθουσιασμένην μὲ τὸ διπλοῦν φυλλάδιον καὶ μὲ τὸ Σῆμα· καὶ ἀνειρεύεται πόσους θὰ γνωρίσῃ μεθαύριον, ὅταν θὰ περάσῃ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Χαλκίδα·) *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον*, *Ἀστεροέντα Οὐρανὸν* (τὴν ἀπάντησιν τῆς Κυριακῆς τὴν εἶχες ἀνυπόγραφην· καὶ ἂν δὲν το ἔλεγα νὰ σημειώσω τὸ ψευδώνυμόν σου, τί θὰ ἐπάθαινες; βλέπεις ὅτι παντοῦ καὶ πάντοτε χρειάζεται προσοχή·) *Ἁρμονίαν τοῦ Κόσμου* (ἔστειλα·) *Ὕδραν* (εὐχαριστῶ πολὺ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν συλλογήν·) *Κυρίαν Τρίγκι-Τράγκα* (δόξα σοι ὁ Θεός, ποῦ μ' ἐνθυμήθης μίαν φορὰν! εἰπὲ εἰς τὸν Ἀντώνιον, ὅτι πολὺ εὐχαριστῶ τὸν δέχομαι, ἀρκεῖ νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὸν ὁδηγόν·) *Ζαππίδα* (πού μου περιγράφει θαυμάσια τὰς ἐντυπώσεις της ἀπὸ τὸ Α' Βραβεῖον· εὔχομαι ὁλοψύχως νὰ γίνῃ γρήγορα καλὰ ὁ πατέρας της·) *Γλωσσοκοπάταν* (πού μου γράφει, ὅστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν, καὶ ἐφήμερος τὴν συμβουλὴν τοῦ κ. Φαίδωνος εἰς τὸ ζήτημα τῶν ἀπομιμήσεων· χαιρετίσματα εἰς τὴν ἀδελφήν της·) *Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ· ἡ περὶ ἧς μ' ἐρωτᾷς δὲν εἶνε συνδρομήτρια· ἔχεις ἀσπάσμους ἀπ' ὅλους·) *Ὀδησσίτην* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 3 *Ἀπριλίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 19 Μαΐου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέσον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰδιωτείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 80 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

163. Λεξίγριφος.

Ἕνας ἥρως τῆς Ἑλλάδος,
ὡς ἐκ θεύματος, ὦ λύται,
Ἀπὸ πρόθεσιν καὶ νῆσον
ἐγεννήθη. . . μ' ἐννοεῖτε;

Ἔστειλεν ὑπὸ τοῦ Ἀστρου Λέθρίας Νυκτός

164. Στοιχειόγριφος.

Μὲ κεφάλι στὰ κεφάλια
Θὰ με ἴδῃς τὰ γνωστικά·
Ἀλλ' ἀτέραλον, εἰς ὅλα,
Καὶ μεγάλα καὶ μικρά.

Ἔστειλεν ὑπὸ τῆς Χαριτωμένης Καρδοίλας

165. Μεταγραμματισμός.

Λᾶ μοῦ βγάζεις
Νῖ μοῦ βάζεις,
Κ' ἀπὸ σχῆμα στὴ στιγμὴ
Θὰ φανῇ ἕνα πουλί

Ἔστειλεν ὑπὸ τοῦ Βρύχωνος

166. Κεκρυμμένον Κυβόλεξον.

1.— Ὁ Λάδων εἶνε ποταμός.
2.— Τὰ Μετέωρα εἶνε ὄρη
9.— Τὸν ἥλιον λέγουσι μύθρον εἶναι διάπυρον.

Ἔστειλεν ὑπὸ τοῦ Κάπ. νε' Ὀπερα

167. Παίγνιον.

Ἐλένη, *Εὐτέρπη*, *Ἰωάννης*, *Κωνσταντῖνος*, *Λεωνίδας*, *Μαρία*, *Νικόλαος*.

Μὲ τὰ ἀρχικὰ τῶν ὀνομάτων τούτων, σχηματίσατε τὸ ὄνομα χριστιανοῦ Αὐτοκράτορος.

Ἔστειλεν ὑπὸ τῆς Μεγαλοπρεποῦς Φύσεως.

168—172. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς τὰς κάτωθι λέξεις, σχημάτισον ἄλλας τόσας:

ἄλλος, *πλέω*, *ἄρα*, *ὄρος*, *ὡς*.

Ἔστειλεν ὑπὸ τῆς Δεγαναντείας Ἐκατερατείας

173. Ἀκροστιχίς.

Τἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν δένδρον ὀπωροφόρον.

1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 2, Δημητριακόν. 3, Διάσημος ρήτωρ τῆς ἀρχαιότητος. 4. Φυτὸν ὑδρίδιον. 5, Ὄρος τῆς Κρήτης. 6. Ἰχθύς.

Ἔστειλεν ὑπὸ τοῦ Φρονίμου

174. Φωνηεντόλιπον.

ργν - δν - νδς - ργ - δ - τ - νδς

Ἔστειλεν ὑπὸ τοῦ Μακρολαίμη

175. Γρῦφος.

	ἦρξε	τττττ	ττττ
		κ	τ
Ὅλου	κι + γραφ	ττ	τ χρηστῶν.
		κ	τ
	ς	τ	τττττ

Ἔστειλεν ὑπὸ τῆς Πνοῆς τοῦ Ζεφύρου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 8.

83. Ἐγχειρίδιον (ἐν,χειρ,ἴδεον.)— 84. Μέλων. Χίλων. — 85. Χάρες-ρακις.

86.

Μ		Α		Σ
Α		Ρ		Ι
	Ρ	Ι	Μ	
Π	Α	Ρ	Α	Λ	Ο	Σ
		Δ	Δ	Θ		
	Α		Ν		Ω	
Σ			Η			Ν

87—88.1, Ὀρόμβος 2, ὁ Ζυγός. — 89. *Πάστα* (ποῦ ΠΑΣ, ΤΑκη; . .) — 90. Τῇ ἀνταλλαγῇ δεδ τοῦ Ο : Μόνος, Ἰστός, Νῆσος, Ὠραῖος, Στύλος = ΜΙΝΩΣ. — 91. Αἰς ἐξαμαρτεῖν οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ — 92. Ὁ Ἰσοκράτης ἦτο ρήτωρ.' (ο εἰς ο-κράτη-σίτο-ρίτο-ρ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Μία λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον· Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. — Γεώργιος Δ. Ἰατρίδης, Καρδίτσα. (Δ, 40)

ΤΟΜΟΙ
"ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἑξῆς: **4.5.6.7.11.13. 16. 17.18. 19. 20.21.22.23**) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις. πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἑξῆς: **1, 3, 8, 9, 12.13, 14.24**) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ **10**ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. **3**. — Χρυσόδετος φρ. **6**.

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902 καὶ 1903 ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 7.—Χρυσόδετος φρ. **10**.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, 1904